

*KOSMOS

SOIDIN-

TANSSIT

TORREY

PETERS

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

TORREY PETERS

SOIDIN- TANSSIT

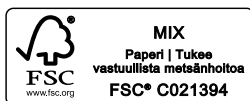
SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

*KOSMOS

Suomentaja kiittää Taiteen edistämiskeskusta tuesta

FILI on tukenut tämän kirjan julkaisua.

F I
L I

Ensimmäinen painos

Alkuperäisteos *Stag Dance* © Torrey Peters 2025
Suomenkielinen laitos © Kaisa Kattelus ja Kosmos 2026
ISBN 978-952-352-384-5

***KOSMOS**

Kosmos on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Painettu EU:ssa.
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@kosmoskirjat.fi

Cecilialle:

*Olisit halunnut viettää aikaa yhdessä,
mutta minä vain kirjoitin tätä romaania,
ja sitten olit poissa.*

Sisällys

Tartuta ystäväsi ja rakkaasi	9
Jahtaaja	57
Kolmio	105
Naamioituja	249

TARTUTA YSTÄVÄSI JA RAKKAASI

Tipton, Iowa, 7 vuotta tartunnan jälkeen

Raahaan jyviä sioille kannatellen painavaa ämpäriä kaksin käsin, ettei rautalankasanka pureutuisi jostain syystä rakkottomina pysyneisiin sormiini, ja juuri silloin Keith ilmestyy taakseni ja tempaisee ämpäri minulta yhdellä kädellä. Hän nostaa sitä, edelleen vain yhdellä kädellä, ja naksauttaa kiel-tään. ”Täällä tarvitaan näköjään apua, pikkuneiti.”

Hän on samanlainen macho-uhoaja kuin kaikki T-tankit, myös ihan yhtä aggressiivinen ja raivopäinen – lisäksi hän on liki kaksimetrinen. Pituuseron vuoksi katseeni on hänen rintansa tasalla, ja niinpä minulla on tilaisuus tarkkailla lähi-etäisyydeltä hänen karvaisia miestissejään, jotka paljastuvat vanhoista auki jätetyistä Carharttin työhaalareista. Hän on niistä niin ylpeä, että esittelee niitä täällä maallakin, mahtai-lee ilmeisellä käytöllään, jotta jopa eristyneet maanviljelijät sen tajuavat: *Minulla riittää testosteronia ylippiikitettäväksi. Entäs teillä, senkin alatasen säännöstelyriippuvaiset surkimukset?* Pakko olla kiitollinen siitä, ettei hän käytä paitoja, joista on etumus leikattu irti, ne kun ovat tankkien keskuudessa uusinta muotia.

Liikeasioissa asiakkaan pitäisi olla aina oikeassa, mutta silti Keith olettaa ilman muuta, että hän on johtaja ja minä pieni alamainen. Hän ei tiedä, että olin trans jo ennen tartunnan leviämistä, että pistin estrogeeniä jo silloin. Hän vain luulee,

että olen kuin kuka tahansa tätipoika, niitä miehiä, joilla ei ollut varaa testosteroniin hajoamissotien hamstrauksen aikana ja jotka alkoivat siksi piikittää huonolaatuista estrogeeniä. Siitä siis johtuvat kaikki pikkuneiti-puheet, joiden yleisesti katsotaan ivaavan tätipoikien oletettuja selviytymiskeinoja sodassa. Annan hänen pysyä luuloissaan. Tarvitsen mustan pörssin estrogeeniä, jota hän korjaa rumista mutanttisioistaan.

Koska estrogeeniä säännöstellään ja säännellään tiukasti, väliaikaishallinto jyvittää hyvän E:n naisille, joilta sopii odottaa hedelmällisyyttä. Vanhemmat naiset pääsevät säännöstelylistalle vain, jos heillä on sukulaisia hallinnossa tai rahaa taitavasti osoitettuun lahjukseen. Transnaiset? Jotkut uskovat vieläkin, että juuri me entisaikojen transnaiset panimme tartunnan alulle. Vaikka tulisimme esiin piiloistamme, ei niin isoa lahjusta olekaan, että saisimme sillä estrogeeniä.

Keith tekee rehusangolla hauiskääntöjä, jotka panevat käsisvarren suonet pullottamaan kuin köynnöskasvit. Odotan, että hän saa treeninsä tehtyä, mutta hän haluaakin todistaa, että hänen voimansa vie voiton minun kärsivällisyydestäni. Osoitan sikoja. ”Haluatko ruokkia nuo itse? Siitä vain.”

Hän ojentaa sangon takaisin minulle. ”Eäh, on niin kiva katsoa kun sipsuttelet ja kipittelet niitä pakoon.” Sikoja ruokkiessa pitää mennä karsinaan ja levittää jyvät ennen kuin joku puistattavista hirviöistä kaataa maahan ja nappaa sangon itselleen.

”Haista vittu, Keith.”

”Voi kultapieni. Kunhan kerrot mistä niitä löytyy.”

Maksan Keithille ylimääräistä sianhoidon opettamisesta, jotta pääsen otollisella hetkellä varastamaan pari possua itselleni. Sitten Lexi ja minä voisimme kasvattaa yhdessä oman emakkolauman. Ikävä kyllä olen alkanut vihata näitä elukoita, sekä Keithiä että sikoja. Keithiä ilmiselvistä syistä ja sikoja siksi, että ne on geneettisesti muokattu ylituottamaan hormoneja, jotka ovat bioidenttisiä ihmisten ennen tartuntaa

tuottamien hormonien kanssa. Elimistössäni jylläävät teho-hormonit tekevät minustakin täydellisen sekopään, mutta minä en ole liki kolmesataakiloinen otus, jolla on hampaiden paikalla kolmisenttiset partaveitset. Kuukausi sitten minulta murtui varvas, kun potkaisin yhtä emakkotankkia kärsään. Potku ei hidastanut sitä vähääkään. Se vain jyräsi ylitseni ja puri reiteeni pitkän haavan, koska en kumonnut rehusankoa ja tyydyttänyt sen kulinaarisia tarpeita tarpeeksi vikkelästi. Taas yksi arpi.

Tällä kertaa minulla sujuu ihan hyvin – onnistun jopa antamaan pienen kostopotkun yhdelle vaaleanpunamustalle elikolle hypätessäni aidan yli. Hirviö ei edes huomaa toisin kuin Keith, joka nojailee sikalan ovenpieleen.

”Onko se aika kuukaudesta?” hän huutaa. Olisikin. Hän pudistelee päätään. ”Varsinainen emäsika itsekin, vielä häijympi kuin nuo. Säystä sitten vähän ainetta oikeillekin tytöille.” Hän olettaa, että olen ihan tavallinen diileri, jonka asiakkaita ovat hedelmällisyyttä ja raskautta epätoivoisesti havittelevat naiset. Heille hänen tuotantonsa enimmäkseen menee, sillä väestö vanhenee ja hupenee.

Irrotan housuistani mutaisen oljenkorren ja menen hänen luokseen. ”Ei vieläkään kuukautisia. Pihtaatko sinä hyvää kamaa?”

Hän vetää taskustaan pienen pussin, jossa on kymmenen viiden millilitran putkiloa. ”Tämä on puhdasta. Tämä kyllä pitää vauvatehtaan käynnissä kokonaisen kuukauden. Varmaan tuollainen tätipoikakin pamahtaisi paksuksi tällä tavalla.”

Ojennan käteni, mutta hän ei tee elettäkään ojentaakseen putkiloita minulle, kannattelee niitä vain paksulla kämmenellä. Virnuilee. ”Jos joku sinun työstäsi tarvitsee siitosoria, tiedät mistä minut löytää.”

”Selvä se.” Samaa hän sanoo joka ostoskäynnilläni, mutta kerrankin myötäilen hetken, kuvittelen mielessäni Keithin

yrittämässä vietellä Lexiä, ryhtymässä puuhiin Lexin kanssa. Mielikuva on huvittava ja tyydyttävä. Lexi tekisi lopun hänen surkeasta elämästään, mutta ennen sitä Keith ehtisi kohottaa valkoisia kulmiaan, yllättyä siitä mitä löytäisi.

Seattle, tartuntapäivä

Lexi vetää helmaa ylös, näyttää reittään, jossa on enemmän tatuointeja kuin viimenäkemällä. ”Katso”, hän sanoo. Hänen meininkinsä tympii. Lexin on pakko tietää, ettei reisien esittely tee minuun sellaista vaikutusta kuin hän ehkä toivoo.

”Ai mitä?” kysyn.

”Tässä”, Lexi sanoo ja osoittaa. Laivaa esittävän kuvan yläpuolella on uusi yksinkertaisempi tatuointi, joka on ehkä tökitty käsin. Siinä lukee *t4t*.

”T4t?”

”Niin”, Lexi sanoo, ”niin kuin me ennen. Tai ehkä et sitten sinä.”

”Voidaanko antaa olla tällä kertaa?”

Hän pudottaa helmansa tatuoinnin peitoksi. ”Sopii. Sitä paitsi tilanne on nyt toinen. Minä olen sinulle *t4t* yleisellä tasolla. Transtytöt rakastavat transtyttyjä. Ja sinä olet trans, joten pääset mukaan.”

Minussa kiehahtaa – vai alentuu hän ottamaan minut mukaan tämänhetkisiin puuhiinsa, mitä ikinä ne ovatkin. Onhan hän tavallaan oikeassa, sillä hänestä on jollain ilveellä sukeutunut Seattlen transtyttyyhteisön johtotähti, ja minä haluan osaksi sitä. Me emme olleet puheväleissä vuoteen, ja se oli yksinäistä aikaa. ”Mihin minä siis pääsen mukaan?”

”Tulevaisuuteen”, Lexi vastaa. ”Tulevaisuudessa ihan jokainen ihminen on trans.”

Tekisi mieli pyöritellä silmiä. Lexi kuulostaa usein toisen vuoden opiskelijalta, joka on juuri ilmoittautunut kriittisen teorian kurssille. Vaikea sanoa, kuuntelevatko toiset tytöt häntä siitä huolimatta, että hänen analyysinsä on niin alkeellisella tasolla, vai juuri sen vuoksi. Hänen ja hänen klikkinsä puheenaiheisiin ei mahdu mitään muuta kuin sukupuolentutkimus tai vaihtoehtoisesti transfobia, kaltainkohtelu, törkeydet ja ”Alas cis!”.

En varmaan onnistunut täysin pidättämään silmien pyöräytystä, sillä hän vetäytyy kauemmas ja sanoo: ”Siis en minä tarkoita, että jokainen ihminen on trans jossain lähimäisessä filosofisessa mielessä. Tarkoitan että me kaikki käytetään hormoneja. Cis-tyypit myös.” Hän miettii väitteensä sanavalintaa ja oikaisee: ”Eryityisesti cis-tyypit.” Hänellä on vieressään muovikanisteri, jonka hän kävi hetki sitten hake-massa. Nyt hän ottaa sen käteensä ja naputtaa sitä juhlallisesti. ”Saatpa nähdä. Eikä tulevaisuus tarkoita tässä mitään kaukaista ajankohtaa. Tulevaisuus on noin puolen vuoden päässä.”

”Lexi”, Raleen sanoo. ”Lopeta, pane se pois, jooko.”

Hänen äänensä on hermostunut. Olen unohtanut koko Raleenin, koska hän ei puhu juuri koskaan, ja kun puhuu, ei ikinä mitään järkevää. Hän on viitisentoista senttiä minua pidempi, mutta käyttäytyy niin huomaamattomasti että vie vähemmän tilaa kuin pikkulapsi ja uppoaa sohvaan, joka on hänen väliaikainen kotinsa, ja lopulta en sitten muista, että hän on siinä.

Istumme olohuoneessa Lexin kimppakämpässä, ränsistyvässä viktoriaanisessa huvilassa Capitol Hillin alueella Seattlessa. Putoilevista ulkolaudoista huolimatta tällainen talo olisi liian kallis Lexille ja hänen kämppiksilleen, ellei omistaja olisi yhden tytön setä, joka vuokraa sitä edullisesti

odottaessaan että grynderi tulee ja tarjoaa hyvän hinnan. Sovittaakseen armopalojen ottamisen cis-miehiltä Lexi majoittaa alakerran sohvilla transnaisia, joilla ei ole vakituista yösiijaa. Viime kuukaudet sohvalla on nukkunut Raleen, joka on ilmeisesti asunnoton, vaikka teoriassa tekeekin molekyylibiologian jatko-opintoja Washingtonin yliopistossa kansallisen tiedesäätiön rahoituksella. Hän aloitti sukupuolenkorjausprosessinsa väitöskirjatutkimuksen puolivälissä, ja siinä vaiheessa hänen ohjaajansa menetti kiinnostuksen yhteistyöhön. Hänen vanhempansa jossain jumalan selän takana Podunkissa eivät tiedä hänen prosessistaan yhtään mitään, ja ilmeisesti hän haluaa pitää heidät tietämättöminä mahdollisimman kauan ja piipahtelee siksi – vaikka osittain myös omista syistään – laboratoriossa puuhailemassa jotakin kaikkien vain odottaessa hänen rahoituksensa loppumista. Melkein aina kun näen hänet, hän on ottanut 2C-B:tä, jota hän on Lexin sanojen mukaan syntetisoinut itse. Se on jonkinlainen hallusinogeeni, jota on ilmeisesti helpompi valmistaa kuin LSD:tä, ainakin niillä kemikaaleilla, joihin Raleen pääsee käsiksi laboratoriossaan. Ehkä hän on ottanut sitä tänään, ehkä hän on sen vuoksi niin hermona. Tai ehkä hän on vain outo.

”Raleen, tästä on puhuttu”, Lexi kivahtaa.

”Ai mistä?” minä kysyn. Yhtäkkiä minä olenkin se, jota ei ole oikein edes olemassa. Lexi ja Raleen käyvät jotain sanatonta kiistaa kiinnittämättä minuun mitään huomiota. Istumapaikaltani katsottuna Lexi näkyy mustana siluettina vasten isointa ikkunaa, jonka viiteen pystysuoraan lasiruutuun talossa asuvat tytöt ovat ripustaneet vaaleanpunaisia, sinisiä ja valkoisia harsoverhoja niin että ikkunasta on muodostunut translippu. He ottavat sen edessä paljon selfieitä eivätkä pelkäästään poliittisista syistä vaan myös siksi, että valo siivilöityy kankaan läpi pehmeänä ja imartelevana. Auringon valaiseman lipun edessä Lexin tumma hahmo on yhtäkkiä upea näky: propagandistinen ja vaikuttava.

Raleen häviää tuijotuskisan. ”No äh – antaa olla”, hän mutiisee mutta tarkkailee Lexiä edelleen kiinteästi. Välillä minua ärsyttää, että Lexi on tehnyt Raleenista sellaisen koiranpennun.

Lexi kääntyy katsomaan minua. Hän pallottelee kanisteria kädestä toiseen kuin pelaisi yksinään kuumaa perunaa. ”Muistatko sen projektin, josta Raleen kerran puhui? Jossa se pelleili sikarokotteen kanssa?”

Noin kuukausi sitten Raleen oli tavallista puheliaampi. Höpötti jostain australialaisesta rokotteesta, jolla kastrotiin sikoja – tai ei varsinaisesti kastrotu. Rokote sai aikaan autoimmuunireaktion, joka esti karjuja hajottamasta testosteronin esiasteita, jotka puolestaan pilaavat urospuolisten sikojen lihan maun. Raleen sanoi, että olisi helppoa valmistaa rokote, joka synnyttäisi saman tapahtumasarjan ihmisessä. Rokotettu ihminen joutuisi koko loppuikänsä käyttämään hormonihoidoja, sillä hänen elimistönsä hylkisi niitä hormoneja, joita se itse tuottaa. Raleen, Lexi ja minä hauskutimme toisiamme koko illan juonimalla, miten saisimme piikitettyä rokotetta J. Michael Baileyhin. Minua nauratti vitsikäs ajatus, että muuttaisimme Baileyn jonkinlaiseksi hormoniriippuvaiseksi leikki-transmieheksi. Vitsinä se naurattaa minua vieläkin.

Lexi odottaa. Hän näkee, että tajuan. ”Lexi hei, se oli pelkkä hauska fantasia, ei sen kummempaa.”

Raleen yrittää rauhoitella minua. ”Rokote on ihan turvallinen. Me ollaan jo testailtu sitä itseemme. Yhtä versiota minuun ja uudempaa Lexiin.” Hän alkaa höpöttää sekavasti omista testosteronitasoistaan, selittää ettei ole viikkokausiin ottanut spironolaktonia tai blokkereita ja että hänen testonsa ovat melkein nolilla, hyppelee aiheesta toiseen niin etten enää tahdo pysyä kärryillä. Viimeiseksi hän sanoo: ”Tämä on lopullinen versio.”

Silloin Lexi nousee, avaa kanisterin ja vetää esiin tahrannoitokynää tai korostustussia muistuttavan kapineen. ”Katso, me pantiin sitä autoinjektoriin, vähän niin kuin EpiPeniin.”

Hän astahtaa lähemmäs pistoskynä ojossa aivan kuin haluaisi antaa sen minulle. Hän pysähtyy ja kysyy melkein herttaisesti: ”Muistatko kun näytin sinulle arpiani sängyssä, New Hampshiressa?”

Taas! Aina hänen pitää muistuttaa, että me kaksi olemme joskus panneet. Hän tekee sitä eritoten silloin, kun paikalla on muita.

”Yritän unohtaa.”

Haluan nähdä EpiPen-kapineen. Ojentaudun istuvasta asennosta ottamaan sitä, mutta hän sulkeekin sen nyrkkiinsä nopeasti, niin nopeasti etten ehdi edes hätkähtää, ja sitten hän iskee sen käsivarteeni kuin tikarin. Tunnen neulanpiston, ja kun kiskaisen käteni pois, piikki nirhii ihoa. Puristan käsi-varrtta vaistomaisesti, ja siinä vaiheessa haava pisaroi jo verta.

Tuijotan Lexiä epäuskoisena, yritän kuvitella, miten tämä voisi sittenkin olla erehdys.

”Nyt sinullakin on sitten arpi”, Lexi sanoo.

Talvi, New Hampshire, kaksi vuotta tartuntaan

Lexi ja minä olemme sängyssä, ja hän esittelee minulle Larpiaan. Hänellä on niitä paljon. Aamuvalo taittuu paksujen mustien verhojen takaa. Mietin, onko yöllä satanut lisää lunta, pystynkö ajamaan kotiin. Lexi on käyttänyt kaikki säästönsä pieneen kolmen huoneen mökkiin järven rannalla, New Hampshiren maaseudulla, taloon jonka sisätiloja runtelevat keskeneräiset korjaukset ja remontit ja jossa pehmeät kankaat ja iho ovat alituisessa vaarassa, koska joka paikasta törrottää nauvoja ja ruuveja.

Lexi oli muutaman vuoden ajan antaumuksellinen alkoholisti. Hän meni suoraan lukioista töihin isänsä firmaan. Kaksikymmenvuotiaana hänelle oli jo muodostunut päivärutiini: töistä kotiin, pimennysverhot alas niin että kukaan ei nähnyt sisään, naisen vaatteet päälle ja votkapulloa tyhjentämään. Hän osti mökin, jotta voisi laajentaa tätä rutiinia huomiota herättämättä. Välillä hän sai päähänsä repiä alas jonkin koveron tai nostaa lankun lattiasta, mutta sitten kiinnostus lopahti. ”Tämä paikka on paskaläävä”, hän sanoi tervetuliaiseksi, kun menin ensimmäisen kerran kylään. Hänellä on ollut talo kahdeksan vuotta, ja minä olen ensimmäinen, jonka hän on kutsunut sisään, sillä häntä hävettää paljastaa hameitaan ja pikkuhousujaan tai vaihtoehtoisesti votkapullojaan.

”Mikä tämä on?” kysyn ja seuraan sormella haalistunutta vaaleanpunaista arpea hänen käsivarressaan. Hän makaa oikoisenaan, ja minä nojaan kyynärpäähäni ja painaudun häntä vasten.

”Tein sorvilla mailoja baseball-jengilleni”, hän sanoo. ”En aina ollut ihan selvin päin.”

”Entä tämä?” Valkoinen arpikudosnappi kainalon alla.

”Sammahdin ja kaaduin, jäin naulaan riippumaan.” Hän ei rehentele. Hän puhuu asiallisesti, ottaa toisaalta vastuun tekemisistään, toisaalta karistaa sen harteiltaan, niin kuin joku saattaisi selittää levinneet roskat sillä, että jätesäiliössä on käynyt pesukarhu. Olisihan kannen tosiaan voinut sulkea, mutta pesukarhut nyt pesukarhuilevat, eli minkäs teet?

”Onko joku näistä tullut luodista?” tiedustelen. Kysymys ei ole aivan niin älytön kuin voisi luulla. Lexillä on paljon aseita. Sohvapöydällä lojuu pyssyjä samalla tavalla kuin minulla television kaukosäätimiä ja peliohjaimia. Makaamme sängyssä, jonka yläpuolella on kokonainen arsenaali, seinälle on ripustettu vaakatasoon tarkkuuskivääri, haulikko ja automaattiseksi muokattu AR-15, niin että REM-unesta on mahdollista kiihdyttää parissa sekunnissa tappokoneeksi. Kysyin illalla, ovatko ne ladattuja, ja Lexi kohautti olkapäitään. ”Ei kai niistä muuten olisi paljon iloa.” Parin kaljan jälkeen hän tunnusti, että jokunen paskaksi mennyt juttu talossa on paskana tai korjattavana hänen kännisten ammuskelukujensa takia.

Minua sekä kiehtoo että kammottaa elämä, joka pikku talossa näyttäytyy. Se on aivan toista maata kuin oma kotini. Teen väitöskirjaa Dartmouthissa. Olen seurustellut kahdeksan vuotta saman tytön kanssa, ja meillä on asunto herraskaisessa uusienglantilaisessa talossa, jonka omistaa keskiajan kirjallisuuden professori, nainen jolla ei takuulla ole yhtäkään asetta. Minä toin kotimme kalusteeksi isoäitini 1950-luvulta peräisin olevan Eames-pöydän, ja tyttöystäväni toi Baccaratin

vintagemaljakon. Me molemmat tunnistamme Eamesit ja Baccaratit. Useimmat ystäväni asuvat jossakin Yhdysvaltain viidestä suurimmasta kaupungista ja työskentelevät media-alalla tai jossakin firmassa. Lexillä ja minulla on vain kolme yhtymäkohtaa: kumpikin on trans, kumpikin on vastikään alkanut käyttää hormoneja ja kumpikin on helvetin yksinäinen.

Vastasin Lexin ilmoitukseen Craigslistin henkilökohtaistapalstan ”t4t”-osastolla. Viestinvaihdon jälkeen tapasimme homobaarissa Manchesterissa. Lexi myönsi tutkineensa Facebook-kuviani. ”Tyttöystäväsi on tosi kuuma”, hän sanoi, oli hetken hiljaa ja pyöritteli lasinalusta. ”En ihan tajua, miksi olet täällä.” En tiennyt mitä sanoisin. Miten kertoisin lähes vieraalle ihmiselle, että minulla ja tyttöystävälläni oli ollut seksiä vain kerran sen jälkeen, kun olin aloittanut hormonit? Että sillä ainoalla kerralla, kun olin kovana ja haavoittuvana hänen yllään ja katsoin häntä valtavan kiittolisena, ihailin hänen uskomattomia, aaltoilevia hiuksiaan jotka olivat levällään tyynyllä kuin merenneidon kutrit, hän rypistikin otsaansa ja sanoi lohduttomasti: ”Sinä haiset erilaiselta”? Että samalla hetkellä hän purskahti itkuun? Että minä vonkasin seksiä siitä huolimatta? Että olen sen jälkeen joka aamu herätessäni nähnyt hänen selkensä ja halunnut ottaa hänet syliin, mutta olen pysynyt loitolla hänen torjuvasta surustaan, tiennyt että olen itse saanut sen aikaan omalla ratkaisullani? Miten voisin puhua öistä, joina olen piilotellut häneltä, skypettänyt miesten kanssa ja hakenut heiltä hyväksyntää, miten voin kertoa mitä olen sanonut heille, jotta he vastaisivat *kyllä, sinä olet nainen ja minä aion panna sinua niin kuin naista?* Viimeisin on seattlelainen Sidney, jonka kanssa olen harrastanut monimutkaisia puhelinseksiroolileikkejä ja esittänyt alistuvaa silikonitissivaimoa. Miksi halusin tavata Lexin? Vastaus on kaikki se, mitä en pysty sanomaan. Mitä pystyn hädin tuskin ajattelemaan.

Vastaukseni on sama kuin se, jonka hän antaa kun kysyn aseista, sama sanattomuus. ”Miksi niitä pitää olla noin monta?” Hän aloitti vastaamisen neljä kertaa, selitti jotain sen suuntaista että kukaan ei tule ryttyilemään, että hänellä on aina ollut aseita ympärillään, että hän ei ole mikään uhri, että hän on joutunut joskus hankaluuksiin. Joka kerta hän näytti yhtä epävarmalta kuin minä silloin, kun hän kysyi, miksi olin halunnut tavata hänet. Tietysti meillä molemmilla oli vastaus. Niitä vastauksia ei vain voinut sanoa ääneen.

Seuraava arpi, jonka Lexi näyttää, on hänen alavatsassaan, ja sitä seuraava on ongenkourun tekemä rosoinen viiva siinä, missä lonkkaaluu painuu ihoa vasten, ja sitä esitellessään hän vetää pikkuhousuja alas ja syrjään ja pyytää haavoittuvampana kuin koskaan, että jäisin sinne.

Seattle, tartuntapäivä

Käsivarsi ei ole enää kipeä, mutta painan sitä rintaa vasten siitä huolimatta, osoitan että minulle on tehty vääryyttä. En ole vuosiin ollut näin vihainen – samalla tavalla vihainen kuin joskus murrosiässä. Heti pistettyään minua Lexi pakeni, jytisteli ylös portaita ja lukittautui huoneeseensa, ja nyt hän luukuttaa siellä jotain metallimusiikkia ja minä seison oven takana karjumassa. En edes tarkalleen tiedä, mitä olen sanonut. Keskeisimmät pointit kuitenkin ovat, että Lexi ja Raleen ovat yksiä helvetin kusipäitä ja että tämän siitä saa, kun yrittää päästä mukaan heidän tyhmään friikkisapattiinsa. Raleen välttelee aina konflikteja, joten en ihan käsitä, miksei hänkin ole pötkinyt pakoon. Hän tuijottaa minua portaiden juurelta kuin tollo koiranpentu, jollaisen Lexi on hänestä tehnyt.

Lopulta käännähdän häntä kohti. ”Mitä sinä siellä kyyläät?”

Hän levittää silmiään ja liikahtaa mutta pysyy aloillaan.

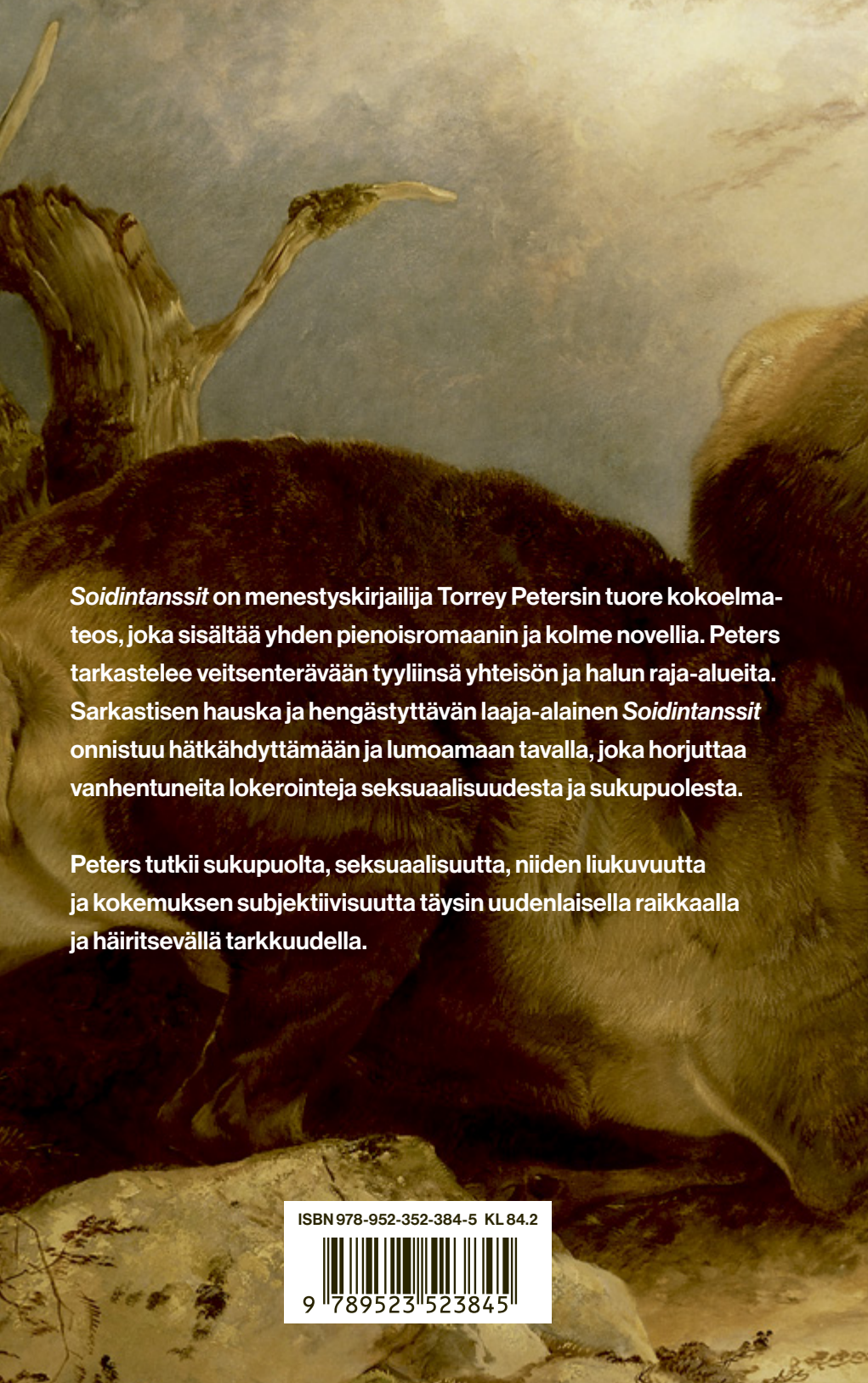
”Haistakaa molemmat paska.” Tömistelen portaita alas kohti Raleenia ja odotan, että hän siirtyisi, mutta hän ojentaa kätensä ja tarttuu minua ranteesta.

”Et voi lähteä.”

”Älä koske.”

Hän ei päästä irti. ”Lupaa ettet lähde.” Hänen kyntensä kaivautuvat ihooni.

”Raleen! Sattuu. Oletko aineissa? Päästä irti!”

Soidintanssit on menestyskirjailija Torrey Petersin tuore kokoelma-teos, joka sisältää yhden pienoisromaanin ja kolme novellia. Peters tarkastelee veitsenterävään tyyliinsä yhteisön ja halun raja-alueita. Sarkastisen hauska ja hengästyttävän laaja-alainen *Soidintanssit* onnistuu hätkähdyttämään ja lumoamaan tavalla, joka horjuttaa vanhentuneita lokeroiteja seksuaalisuudesta ja sukupuolesta.

Peters tutkii sukupuolta, seksuaalisuutta, niiden liukuvuutta ja kokemuksen subjektiivisuutta täysin uudenlaisella raikkaalla ja häiritsevällä tarkkuudella.

ISBN 978-952-352-384-5 KL 84.2

9 789523 523845